

Paragraf 247. pojednává o společných ustanoveních ke třem posledním paragrafům (244 až 246). Práví: Nebylo-li v případě § 244. a 246. manželství v době odsuzujícího rozsudku prohlášeno právoplatně neplatným nebo v případě § 245. pro cizoložství právoplatně rozvedeno nebo rozloučeno, vysloví soud, že rozsudek nabude účinnosti proti odsouzenému manželovi, stane-li se tak do roka od právní moci rozsudku. Soud však povolí přiměřené prodloužení této lhůty, nebyl-li průtah stranou zaviněn.

Tímto ustanovením hledí osnova dosáhnouti toho, aby nedošlo k výkonu trestu proti manželovi za trvajících manželského společenství. Podle osnovy nabude tedy rozsudek při cizoložství na provinilém manželovi účinností až po provedení rozvodu nebo rozluce manželství, nebyly-li rozvod nebo rozluka provedeny již v době odsuzujícího rozsudku. Toto ustanovení nelze ovšem uplatňovati ve prospěch manželova spoluvinníka.

Dodání osoby mladistvé do ciziny k výdělečné práci bez souhlasu poručenského nebo opatrovníckého úřadu trestá § 248 vězením od 14 dnů do 6 měsíců nebo žalářem od 1 měsíce do 1 roku. Jedná se o osoby mladší 18 let.

O zanedbání povinné péče mluví § 249. Trestem vězení od 14 dnů do 6 měsíců nebo žalářem od 1 měsíce do 1 roku hrozí těm, kdož tak poruší svoji povinnost pečovati o nezletilého, že je vydán nebezpečí zpuštění, dále těm, kdož vydají v nouzi anebo nechávají odjinud podporovati osoby, jež vyživovati a podporovati je jejich vlastní povinností a konečně těm, kdož odloží nebo opustí dítě, aby se jej zbavili.

překážku. A protož pryč se všemi ohledy a slabostmi, jež nerozhodnému váhavci stávají se mnohdy osudnými. Neboť má-li v úporném tomto zápase o trůn a oltář jedna z nás podlehnouti, nuže, nechť jest touto ženou jediné královna Johanna!“

Pozdvihla se puce z křesla a jala se nepokojně přecházeti po pokoji. Démonický blesk zasvítl při tom v jejích očích.

V tu chvíli bylo na stěnu slabě zafukáno. „Konečně!“ zamumlala Kateřina a přikročivši ke zdi, stiskla v ní neviditelný knoflík. Malá tajná dvířka se otevřela a jakýsi shrbený, černě oděný mužik, hluboce se před ní ukláněje, vstoupil do královny pracovny.

„Vidím, mistře Bartholomeo,“ uvítala jej královna, „že jste na naše tapetová dvířka posud nezapomněl. Avšak, recete, co znamená toto opozdění?“

„Ó, jasná paní a velitelko má! Nebyla to nijak trestuhodná nedbalost, ale pouze nezbytné přípravy a pečlivé vyzkoušení tajné tinktury, jimiž se nejpokornější váš sluha omeškal.“

„Nuže, ručíte nyní za přesný její účinek?“

„Svoji vlastní hlavou, regina mia. Vyzkoumal jsem důkladně účinek neznámého tohoto posud jedu na různých zvířatech a všechny moje pokusy měly ieden a týž výsledek.“

„Mluvte, Ciani!“

„Člověk, jenž do sebe vdechl výpar několika těchto kapek, počne zvolna chřadnouti,

Podle tohoto § bude možno stíhati trestně na př. i zámožného syna nebo dceru, kteří bezdůvodně odpirají živiti nebo podporovati své zchudlé rodiče.

O zfalšování osobního stavu jedná § 250, který prohlašuje za trestnou každou činnost, již má býti způsobeno utajení pravé rodinné příslušnosti jiného nebo její změna za příslušnost k jiné rodině. (Zničení nebo padělání listiny, potlačení pravých důkazů nebo nastrojením důkazů nepravých, podvržení dítěte atd.) Trest stanoví se vězením od 14 dnů do 6 měsíců nebo žalářem od 1 měsíce do 1 roku.

(Pokračování.)

Porota v Praze.

Třetí porotní období u zemského soudu trestního v Praze, které právě bylo skončeno, pojednalo pouze tři porotní případy, z toho první dva byly případy žhářství, poslední nedokonaná vražda. Všecky tři skončily rozsudkem osvobozujícím, který byl všeobecně očekáván toliko v případě třetím, vraždném. Toto tak krátké období porotní bude mítí následky dnes ještě nepředvídatelné. Při prvním případě, v němž ze zločinu žhářství obvinění byli Jan Langhans a jeho strýc Karel Langhans, bylo totiž soudu oznámeno, že všech 12 porotců, kteří v tomto procesu zasedali, obědvali v polední přestávce v Horákově restauraci v Praze, nalézající se proti soudu, ve dvou boxech, u nichž seděl i otec mladého Langhanse a družka jeho strýce, spoluobžalovaného Karla Langhanse. To by konečně nebylo tak zvlášť závadné, ale horší je okolnost, kterou potvrzuje

jeho činy a smysly ochabují čím dále více ve své činnosti, až posléze upadne v lethargický spánek, z něž se více neprobudí. Při tom nepocituje mimo lehkou závrať nijakých bolestí a smrt přistupuje k němu tiše a konejšivě jako anděl věčného míru, že nepocítí ani ovanutí jeho perutí. Jest to jeden z vynalezených mnou jedů, jehož stopy ani ten nejzkušenější lékař v těle nerozpozná.“

„A skon dostavuje se —“

„Ve čtyřech, nejdéle v pěti měsících.“

„Dobře, Ciani, jsem s vámi spokojena. Zde vezměte zatím za svoji námahu.“

A královna podala svému dvornímu voňavkáři malý váček se zlatem.

„Le vendo devotissimo, regina mia!“, hluboce se ukláněje, děkoval Vlach své mocné krajanice.

Tato zadržela jej však ještě otázkou:

„Poslyš, ještě slovo! Kterak možno použití této tekutiny, aby se věc nestala nápadnou?“

Záhadný návštěvník se chytré pousmál.

„Ó, Milostí,“ pravil úlisně, „což nezvedne dvorný kavalír dámou upuštěný šátek, vějíř nebo rukavičku, jež prve ke rtům svým přitiskne, nežli je krásné její majitelce odevzdá? A je-li některý z těchto předmětů těmito kapkami napuštěn —“

„Dostí, Ciani! Důvěřuji tvému umění i mlčelivosti. Slyšel jsi někdy o pověstných „komůrkách zapomenutí“?“

Shrbený mužik se mocně zachvěl a jeho tváře pobledly.

(Dokončení.)

několik detektivů, kteří v téže restauraci byli na obědě, že prý porotci s těmito osobami, obžalovaným tak blízkými, o procesu mluvili a jednali, což by odporovalo přísaze, kterou porotci povinni jsou před zahájením hlavního líčení složit do rukou předsedy soudu. Detektivové, kteří při líčení rovněž fungovali jako svědci, oznámili dokonce, že viděli, jak paní Pallyová, družka Karla Langhans, dala si jednoho z porotců vyvolati z porotní síně, cosi s ním rozmlouvala, načež si dotčený porotce, nežli od ní odešel, něco poznamenával do svého zápisníku. Věc se ovšem vyšetřuje, učiněn o ní trestní záznam a ukáže-li se, že zde bylo skutečně zasahováno zvenčí do úsudku a rozhodování poroty, bylo by pravděpodobně proti těm porotcům, kteří se provinili, zakročeno pro zneužití moci úřední podle § 101 tr. z. Věc se ovšem, poněvadž se vše nachází dosud ve stadiu vyšetřovacím, tají, ale je poukazováno s některých stran na tu nápadnou okolnost, že všechny otázky, porotě dané, byly v poradě porotců, trvající pouze necelých pět minut, zamítnuty všemi 12 hlasy. Doufáme, že se všechno vysvětlí k spokojenosti a že osoby, zapsané pro tento rok v seznamu porotců v obvodu pražského trestního soudu v Praze, nedočkají se té nesmrtelné ostudy, že by se byl mezi nimi našel jen jediný, který by byl jakkoli na sebe nechal působiti.

Aféra měla zatím jen ten viditelný důsledek, že při dalších dvou porotních líčeních státní zástupci šmahem odmítali porotce, kteří zasedali v případě proti Langhansovým.

*

Bude musít pojišťovna platit nebo ne?

Jako první projednáván byl, jak jsme už výše naznačili, případ 21letého dělníka ze Šibřiny Jana Langhans a jeho strýce 40letého obchodníka dřívím a podnikatele staveb v Praze VII. Karla Langhans. Synovec obžalován byl ze zločinu zhářství, strýc ze spoluviny na tomto zločinu a kromě toho ze zločinu utrhání na cti, jehož se dopustil měl tvrzením, že policejní zřízení bitím vynutili na jeho synovci původní jeho přiznání se ke zhářství.

Podnikatel staveb Karel Langhans vystavěl pro svoji družku Annu Pallyovou, s níž žije ve společné domácnosti, dřevěný domek v Nové Šibřině a pojistil jej 1. lednem t. r. na 40.000 Kč. Poněvadž domek nebyl dosud způsobilým k definitivnímu obývání, pověřil Karel Langhans správu tohoto domku a dohledem na něho svého synovce Jana. Již dne 2. února t. r. domek shořel až do základů. Policii byl vznik požáru podezřelým a proto mladého Langhans zatkla, když zjistila, že již před požárem kdesi nadhodil, že by mohlo hořet. Na policii se pak Jan Langhans přiznal, že po pojištění domku řekl mu jeho strýc, že teď už může domek podpálit, ale aby nezapomněl shoditi komíny, až to bude hořet. Koupil prý tedy líh, polil jím vnitřek domku a podpálil, načež odjel do Prahy a strýci prý sdělil, že barák je už zapálen. Později opakoval Jan Langhans své doznání i před vyšetřujícím soudcem. I někteří vězňové, kteří byli v jedné cele s mladým Langhansem ve vyšetřovací vazbě, vypo-

věděli, že se jim Langhans ku zhářství doznal a že vypravoval, že jeho strýc nabádal jej k tomu, aby některý z domků, který Karel Langhans má v Šibřině, podpálil za účelem vylákání pojistky.

Naproti tomu Karel Langhans jakoukoli vinu popřel, a když byla provedena konfrontace s jeho synem, počal popírat i synovec. Později pak poslal Karel Langhans soudu spis, že policejní zřízenec, který jeho syna vyslychal, byl pojišťovnou odměněn a že středovským brachiálním násilím a týráním vynutil z hochy nepravdivé přiznání.

Porotní líčení, jemuž předsedal vrch. rada dr. Hloušek, protáhlo se až do večera, kdy 5 minut před 7. hodinou odebrali se porotci k poradě o otázkách. Přesně v 7 hod. se porotci z porady vrátili a vrchní porotce přečetl verdikt poroty, jímž bylo na všechny otázky odpověděno všemi 12 hlasy záporně. V důsledku tohoto verdiktu vynesl pak soud rozsudek osvobozující.

První státní zástupce dr. Prokeš ohlásil zmateční stížnost. Jest nejvýš pravděpodobno, že stížnosti té bude vyhověno, když se ukáže být nepatrné podezření, že stal se jen pokus mluvení o trestní věci s porotcem třeba jediným, a tak podle všeho přijdou oba Langhansové před porotu ještě jedenkrát.

*

Zapálila ze msty.

I druhý případ, porotu projednáváný, týkal se zhářství. Na lavici obžalovaných zasedla 19letá služebná Marie Ptáčková. Žaloba, koncipovaná stát. zástupcem drem Tioňem, obviňovala ji, že vhodila dne 13. dubna t. r. skulinou vrat do stodoly své zaměstnavatelky rolnice-vdovy Anny Hessoové ve Hředlích hořící sirku, od níž vzňala se sláma a celá stodola i se zásobami lehla popelem. Škoda činí téměř 60.000 Kč, pojištěný obnos činil právě polovici.

Obžalovaná se doznala k svému činu. Její zaměstnavatelka prý jí vytýkala, že je v jiném stavu, a s úsměškem prý jí řekla, že si měla dát na sebe lepší pozor. Nerozvážné děvče vzplanulo po těchto slovech nezkrtnou pomstou, která mu vtiskla do mozku myšlenku na podpálení a do ruky hořící sirku. Zajímavé je, že na dvou místech, kde Ptáčková dříve sloužila, vznikl také oheň ze záhadných příčin a že i v obou těchto předcházejících případech byla Ptáčková podezřívána, ale trestní řízení bylo vždy zastaveno pro nedostatek důkazů.

K velkému překvapení obecnosti zodpověděla porota jedinou jí danou otázkou na zločin zhářství 10 hlasy záporně, takže předseda líčení, vrch. rada Hellriegel, byl nucen prohlásiti rozsudek osvobozující.

*

V třetím a posledním porotním případě byl osvobozující rozsudek s naprostou jistotou očekávan již předem. Obžalována byla 26letá služebná Zdeňka Zemková ze zločinu nedokonané vraždy, které se měla dopustiti tím, že 18. dubna skočila se svým několikanedělním dítětem do rybníku ve Vel. Nehvizdech v úmyslu sebevražděném. Nešťastné děvče,

kteřé jeho milenec odkopl, když z jejich lásky vznikla živoucí upomínka, nemohlo s děckem nikde naléztí ani práci, ani přístřeší. A tak se Zemková rozhodla, že s dítětem společně sejde se světa. Skočila do jmenovaného rybníka, měla však dvojí štěstí: jednak nebylo v rybníku více vody než 75 cm, jednak byla pozorována krejčím Zadinou, který na ni volal. Uslyševši zvolání, šla Zemková s dítětem ke břehu a krejčímu dítě předala, ale sama brouzdala se vodou zpět ke středu rybníka, hledajíc patrně větší hloubku. Byla však přispěchavšími lidmi z vody vytažena a zachráněna. Zachráněna v pravém slova smyslu, alespoň na čas, neboť o děcko postarala se zatím sociální péče a o matku vazba vyšetřovací.

Po krátkém přelíčení byla obžalovaná všemi 12 hlasy porotců osvobozena. Soudu předsedal vrch. rada Lev, žalobu vedl stát, zástupce dr. Andrejevič. Pro osvobozenou uspořádalo obecenstvo sbírku, která vynesla 150 Kč.

—ff—

Drahá vyjížďka.

(Zemský civilní soud v Praze.)

V říjnu minulého roku jel jistý lékárník z Prahy z výletu. Když přijel do Běloruské třídy v Břevnově, ztratil vládu nad automobilem, který vyskočil na chodník a porazil tam stojícího cyklistu, který marně se pokoušel vyhnouti se srážce utěkem do průjezdu protilehlého domu. Velociped byl poněkud pochroumán a také cyklista nevyšel bez úrazu. Byl zraněn na ruce a poškozeny mu dva prsty, a to tak, že se na první pohled zdálo, že postižený bude na pravou ruku chromý nadobsmrti. Postupem doby ukázalo se však, že jde přece jen o zranění přechodných, nikoli trvalých následků.

Postižený žaloval a žalovaný lékárník namítal v žalobě, že šlo o smyk vozu, za nějž nikdo nemůže, že tento smyk musil poškozený viděti z větší dálky a že mohl se snadno uhnouti. Ostatně cyklista nebyl poražen automobilem, nýbrž velocipedem.

Naproti tomu namítal žalující cyklista svým právním zástupcem drem Mellanem, že žádný smyk vozu neviděl, což právě vysvětluje z té skutečnosti, že se srážce nevyhnul. Nebyl by přece zůstal na ohroženém místě a nebyl by riskoval svůj život. Ostatně jest nerozhodné, zranil-li ho velociped či automobil; rozhodující jest, že srážka byla přivoděna autem. Jestli bezprostředně nebo vražením automobilu do cyklistova kola, jest nerozhodno.

O žalobě této byla vyslechnuta řada svědků i znalců. Konečně pak uzavřen smír v ten smysl, že žalovaný lékárník zaplatí žalujícímu cyklistovi 25.000 Kč jakož i veškeré útraty právního zastoupení.

Soudu předsedal vrchní rada Mikeš.

Urážky z kladenského soudu.

(Okresní soud pro přestupky v Praze.)

O kladenském soudu a populárním, fešáckém kladenském kriminálu napsali jsme toho již dosti. Posledně v čísle 16. referovali

jsme o sporu, který vznikl mezi jedním z kladenských soudců, okresním soudcem Šonkou, a kladenským knihkupcem Stejskalem.

Knihkupec Stejskal měl totiž v jakési záležitosti vypovídati u okresního soudu na Kladně jako znalec. Čekal na chodbě a byv konečně zapisovatelem vyvolán, vstoupil, maje prý ještě ve dveřích jednací síně klobouk na hlavě. Soudce, řadou obtížných předcházejících líčení přepracovaný a znervosnělý, ostřeji napomenul knihkupce, který se proti tomu ohradil slovy: „Jsem dobře vychovaný člověk, od vás se nedám poučovat o slušnosti!“

Výrok knihkupačův byl protokolován, oba páni vyměnili si ještě názory a důsledek byl nejen ten, že se oba soukromými žalobami stíhali pro urážku na cti, ale že státní zastupitelství zažalovalo knihkupce Stejskala pro urážku úřední osoby podle § 312 tr. z. Kladenský funkcionář státního zastupitelství zaslal později dokonce do Prahy jakousi obžalobu, že knihkupec p. Stejskal je v podezření, jakoby se byl u nějaké svědkyně za úplatu ucházel o příznivé svědectví. V této věci bylo však trestní řízení záhy zastaveno a ku projednání jak sporu urážkového, tak i veřejné žaloby podle § 312 tr. z. delegován pražský soud.

Nejprve přišly na řadu oboustranné soukromé žaloby pro urážku na cti, byly však za krátko odbyty uzavřeným smírem.

V minulých dnech jednal vrch. rada Dr. Žížek o veřejné žalobě, kterou na p. Karla Stejskala, knihkupce na Kladně, vzneslo státní zastupitelství pro přestupek urážky úřední osoby.

Obhájce obžalovaného Dr. Alois Štůla z Dejvic vřele se zastal svého klienta a dokazoval, že větou „od vás se nedám poučovat o slušnosti“ nemůže býti spáchán přestupek dle § 312 tr. z. Věta ona může snad býti u soudu pokládána za chování nemístné, pak ale soudce má právo, disciplinárně potrestatí provinilce; tohoto práva však okr. soudce Šonka neužil.

Soudce vynesl rozsudek osvobozující. V důvodech uvedl, že zažalovaný výrok je si ce neslušný a nemístný, ne však takový, aby v něm mohla býti spatřována skutková podstata přestupku urážky úřední osoby.

—ff—

Cech či Maďar?

(Divisní soud v Hradci Králové.)

Dne 21. srpna 1920 při vojenských odvozech v Komárně odveden byl Ferenc Kisse z Gutý, okres Komárno, a zároveň odvodní komisi předán byl mu povolač lístek k nastoupení činné služby na den 12. října 1920 u železničního pluku v Pardubicích. Kisse k pluku nenarukoval a uprchl do Maďarska.

V prosinci 1920 a v červnu 1921 v Gutě, kamž byl Kisse podle rodičů příslušný, vyvěšena byla po 14 dní ohláška, aby narukoval, ale bezvýsledně. Kisse zůstal v Maďarsku, ač rodiče mu tam psali, že je hledán, aby komal vojenskou povinnost v československém státě.

Sběh dopaden byl až letos v únoru státní policií v Komárně, když překročil hranice